

[Indenrigsministeren.]

kommende almindelige vurdering. Hele dette spørgsmål henhører under finansministerens forretningsområde, så jeg finder ikke anledning til her at komme nærmere ind på dette problem. Ved det pågældende møde gav jeg blot udtryk for min personlige opfattelse, at ejendommenes handelspriser har vist en sådan stigning, at en forhøjelse af vurderingen måtte blive resultatet, hvis vurderingen skal foregå i overensstemmelse med den gældende lovgivning.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Det ærede medlem fru Sofie Pedersen var inde på svangerskabslovgivningen og stillede mig det spørgsmål, om man kunne forvente, at forslag til en ny lovgivning ville blive fremsat i denne rigsdagssamling. Hertil kan jeg kort kun sige, at såvidt det står til mig, skal denne sag blive fremmet så meget som muligt, og jeg håber, at det lykkes i denne samling at få fremsat et lovforslag.

Det ærede medlem var også inde på det spørgsmål, om kvinderne kunne blive efter deres egen opfattelse tilstrækkeligt repræsenteret i den kommission, der skal forberede loven. Også dette spørgsmål har jeg min opmærksomhed henvendt på. På den ene side må en sådan kommission ikke være for stor, på den anden side er der for kvinderne på dette område særlige interesser at varetage, så at opgaven naturligt tilfalder kvinderne.

Jeg vender mig så til nogle bemærkninger af det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp. Jeg takker for de venlige ord, det ærede medlem sagde om det skridt, justitsministeriet har foretaget for at prøve at sikre en ligelig fordeling af mænd og kvinder i virksomheden som nævninger og domsmænd. Jeg er enig i, at der bør være balance på dette område, men jeg tror ikke, at der er anledning til at foretage eller overveje lovgivningsændringer i dette øjeblik, og det forstod jeg heller ikke var det ærede medlems ønske. Vi kan vist afvente og se, om det cirkulære, som ministeriet har sendt ud, har den virkning, det gerne skulle have.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var også inde på spørgsmål, som berører stikkerlikvideringerne, og stillede mig nogle spørgsmål om fremgangsmåden ved de undersøgelser, som har fundet sted. Der er her tale om to forskellige arter af undersøgelser. Efter kapitulationen blev der af en embedsmand i Frode Jakobsens ministerium — det ministerium, som senere er blevet til ministeriet for særlige anliggender

— foretaget en gennemgang af de ca. 550 uopklarede drab og drabsforsøg, der skete i besættelsestiden; det var alt, hvad politiet overhovedet havde kendskab til. Denne undersøgelse gav til resultat, at knap 350 af disse drabshandlinger var udført af modstandsbevægelsen; disse drab blev betragtet som krigshandlinger, og så skete der forsvåvidt ikke videre fra politiets side.

Undersøgelsen blev foretaget i samarbejde med modstandsbevægelsens instanser, og den havde altså til formål at fastslå, hvilke drabshandlinger modstandsbevægelsen påtog sig ansvaret for. Men den beskæftigede sig ikke med grundlaget for det enkelte drab. En sådan undersøgelse er senere foretaget i de tilfælde, hvor der er rettet henvendelse til ministeriet for særlige anliggender fra pårørende, som stod uforstående overfor bevæggrunden for drabene.

Denne undersøgelse blev taget op af ministeriet for særlige anliggender og efter dets nedlæggelse fortsat af justitsministeriet. Undersøgelse er foranstaltet i ca. 125 tilfælde, alle tilfælde, hvorom der er sket henvendelse til et af de to ministerier, som har beskæftiget sig med spørgsmålene. Undersøgelsen er foretaget ved særlig udvalgte politifolk, som har haft de fornødne forbindelser indenfor modstandsbevægelsen, og som derfor har haft de fornødne forudsætninger for at trænge til bunds i forholdene. Undersøgelsen er gennemført fuldkommen loyalt og objektivt, og resultatet af den har derefter været prøvet først i ministeriet for særlige anliggender, sålænge det bestod, og senere i justitsministeriet.

Ved denne undersøgelse er der fundet ni tilfælde, hvor drabet skyldes en ren og skær fejltagelse, og hvor den, det var gået ud over, var fuldkommen uangribelig i sin færd. I disse tilfælde er der som bekendt givet offentlig oprejsning gennem pressen og radioen ved ministeriets foranstaltning. Men udover dette foreligger der en hel del tilfælde, hvor den undersøgelse, man på familiens vegne har foretaget, vel har fastslået, at den person, det drejer sig om, i mere eller mindre høj grad ved sin vandel, sin færden, sin forbindelse med tyskere eller nazister havde udsat sig for mistanke om stikkeri, men hvor det ikke har været muligt nu efter så lang tids forløb at føre noget egentligt bevis for stikkeri eller blot finde frem til et grundlag for likvideringen i form af en håndgribelig bevislig mistanke for stikkeri. I disse tilfælde er der givet familien en redegørelse for, hvad der er oplyst, en redegørelse for de fakta, der har